

Adem Efilođluna Mektup

– pervane · 23 Nisan 2012

Değerli Kardeşim Adem,

Sitemizde bu sabah şöyle bir dolaşırken kardeşin Zekeriya'ya ithafen yazmış olduğun şiirini gördüm ve okumaya başladım. Okurken de gözyaşlarımı tutamadım. Gözlerim sel oldu adeta. Sebebini soracak olursan, uzun bir hikâye. Ama yine de ben çok fazla baş ağrıtmadan özetlemeye çalışayım. Sene 2005... Henüz daha emekli değilim. Büyük ağabeyim tarafından gelen bir haber, beni can evimden vurmuştu. Çok sevdiğim annem beyin kanaması geçirmişti. Hayatı boyunca her türlü çilelerimize göğüs geren kadın, damla damla sona doğru yaklaşıyordu. Biz de çaresizce onun yüzüne bakmakla yetiniyorduk. Bütün müdahalelere rağmen anamızı kurtaramadık ve sıcak bir Temmuz öğlesinde Hakkın rahmetine kavuştuk.

Ana, baba ve çocuklar üçgeni içinde başımıza gelen ilk ölümdü. Babam ve ağabeylerim çok perişandı. Ben ise şaşkınlık, heyecan ve bitkinlik karışımı bir ruh hali içinde annemin cansız vücuduna bakıyordum. Evet Adem Kardeşim,

O saatten itibaren hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ama büyük ağabeyimin yaşamış olduğu üzüntü, hepimizden fazlaydı. Nitekim içinde yaşadığı kahr fazla sürmedi. Yüreğindeki başkalklardan da öte, bünyesinde de başkalklar oluştu. Günden güne eridi. Üniversitedeki uzmanların hiçbirisi çare bulamadılar derdine.

İbreler aynı senenin Aralık ayını gösterdiğinde o da bizi can evimizden vurarak aramızdan ayrılmıştı. Yani senin anlayacağın aynı sene içinde dört ay aralıkla evimizde iki büyük çınarı kaybetmiştik.

Kaybettiğim bu iki güzel insandan sonra, çok sevdiğim mesleğime fazla devam edemedim. Öğretim yılı sonunda emekliye ayrıldım. Daha doğrusu emekliğe ayrılma zorunluluğu hissettim kendimde. Çünkü öğrencilerimle istediğim iletişimi kuramıyordum.

Benim için dünya başka bir dünya, insanlar başka bir insandı artık.

Emekliye ayrıldıktan sonra kendimi tamamen şiirin kollarına attım. İçimdeki acıyı örselemek istercesine yazıyor, yazıyor ve durmaksızın yazıyordum. Sanki birşeyleri unutmak, hatırlamamak adına geçmişten kaçmak istercesine mısralar karalıyordum.

Bu anlayış beni tamamen toplumdan uzaklaştırdı. Kendimi içe kapatmamı sağladı. Hassasiyetlerim arttıkça artmaya başladı. Bana yapılan yapıcı eleştirileri dahi " hakaret " olarak algıladım.

Daha sonra sizlerle tanıştım. Gerçek hayatta da kısa soluklu da olsa beraber olduk. Sitemizin bana vermiş olduğu değerden dolayı çok da mutlu oldum. Ama ben de insanım Adem kardeşim ve de benim de eksiklerim, hatalarım ve günahım olabiliyor. Hiçbir zaman için kendimi süttten çıkmış ak kaşık olarak görmüyorum.

Ancak yola çıkışlarımda, dostluklar kuruşumda ve iletişimler yaşadığımda hiçbir zaman art niyetli olmadım, yapım gereği olamam da...

Değerli Kardeşim,

Aslında şiirinin altına birkaç cümleyle yorum yazarak, şiirinin bende bıraktığı etkiyi anlatabilirdim. Ancak

anlatmak istediklerim sadece şiirinle sınırlı kalmadığı için ve de bütün dostlarım beni daha yakından tanırsınlar diye böyle bir mektubu yazmayı uygun gördüm.

Sevgili Kardeşim,

Kalp kırmak çok kolay, yapmak ve tamir etmek çok güçtür, bunun bilincindeyim. Ama yine de ben bu konuda katkı yapmak istiyorum. ŞİMDİYE KADAR İSTEMEDEN DE OLSA KIRDIĞIM DOSTLARIMDAN ÖZÜR DİLİYORUM.

Onlara şahsın aracılığıyla elimi uzatıyorum, isterlerse onlar da bana ellerini uzatsınlar.

Değerli Adem Kardeşim,

Satırlarımı bitirirken son cümlelerim de şunlar: Birbirinizin kıymetini bilin. Sen de, Zekeriya da yüreği tertemiz insanlarsınız. Sevdiklerini kaybettiğinde bunun değeri anlaşılıyor ama iş işten geçiyor.

İş ve özel hayatında başarılar diliyor, hem senin hem de kardeşin Zekeriya'nın gözlerinden öpüyorum.

Selam ve sevgilerimle. Ağabeyiniz Ömer Öner